

TED DEKKER

DE CIRKEL / BOEK DRIE

WIT

DE GROTE
ACHTERVOLGING

THRILLER

uitgeverij

Noord-Dakota

Finley, aantal inwoners: 543. Dat stond er op het bord.

Finley, aantal inwoners: 0. Dat zou er heel goed binnen twee weken op het bord kunnen staan, dacht Mike Orear.

Hij stond aan de rand van het dorp en de hete wind blies door zijn haar. Hij vocht tegen de knagende angst dat de grijze gebouwen die langs deze verlaten wegen waren opgetrokken, grafstenen waren die wachtten op hun doden. Er hadden hier bijna drieduizend mensen gewoond voor hij naar North Forks was vertrokken om naar school te gaan en een football-ster te worden.

De laatste keer dat hij hier was geweest, twee jaar geleden, was het aantal bewoners al gezakt tot onder de duizend. En nu waren het er nog maar net iets meer dan vijfhonderd. Een van de ontelbare stervende dorpjes die over Amerika verspreid lagen. Maar dit plaatsje had iets speciaals.

Dit was het dorp waar zijn moeder woonde, Nancy Orear. Zijn vader, Carl, en zijn enige zus, Betsy, ook. Ze wisten geen van allen dat hij zou komen. Sinds hij met het nieuws over de Raison Stam was gekomen, hadden ze elkaar elke dag gesproken, maar gisteren was Mike tot de conclusie gekomen dat praten niet langer genoeg was.

Hij moest ze weer zien. Voor ze zouden sterven. En voor de mars naar Washington op gang kwam.

Mike stapte uit zijn auto, sloeg zijn jasje over zijn schouder en liep het trottoir van Central Avenue uit. Hij wilde zien zonder gezien te worden, wat in Finley te voet gemakkelijker was dan in een blitse auto. Maar er was geen kip te zien. Niemand.

Hij vroeg zich af hoeveel ze over het virus wisten. Net zo veel als hij, natuurlijk. Ze zaten aan de beeldbuis gekluisterd en wachtten op het bericht van de doorbraak, net als elke andere Amerikaan.

Zijn voeten voelden verdoofd aan. Hij had zeven dagen per week vierentwintig uur per dag in de studio in Atlanta gewerkt en had zich een kruisvaarder gevoeld die zich in de frontlinies van deze puinhoop

een weg vocht naar de waarheid. Hij hield miljoenen kijkers aan de buis gekluisterd en gaf hun hoop. Hij was de zuurstof waar Amerika op leefde. Maar deze rit naar het noorden, over verlaten snelwegen, had een nieuwe realiteit in hem wakker gemaakt.

Amerika lag al op sterven. En de waarheid werd hun dood.

De waarheid was dat ze op het punt stonden om dood te gaan, wat de politici en alle andere grote monden ook zeiden. Het centrale deel van Amerika was te slim om zich vast te houden aan alle valse hoop.

Zijn voeten knerpten over het met zand overdekte trottoir. Aan zijn rechterkant stond de Citizens State Bank.

‘Gesloten’ stond er op een bordje. Niemand te zien.

Hij had ooit een rekening bij deze bank gehad. Daarmee had hij zijn eerste veertig dollars gespaard om de oude blauwe Schwinn van Toby te kopen. En waar zou Toby vandaag de dag uithangen? Het laatste wat hij had gehoord, was dat zijn vriend een baan had gevonden in Los Angeles, waarvoor hij zijn angst voor aardbevingen opzij had moeten zetten. Maar een aardbeving was wel het laatste waar Toby zich vandaag de dag druk om zou maken.

Het bordje achter het raam van de Finley Lounge maakte duidelijk dat ze open waren. Dit was waarschijnlijk het enige etablissement dat dankzij de crisis uitstekend zaken deed. Want voor sommige mensen was het nieuws nu eenmaal beter te behappen vanachter een groot glas bier.

Mike liep voorbij. Hij kreeg de rillingen van het idee dat hij daarbinnen iemand zou kunnen tegenkomen die hij kende. Hij wilde met zijn ouders en met Betsy praten, en met niemand anders. Om de een of andere onverklaarbare reden voelde hij zich verantwoordelijk voor het virus, hoewel hij niet meer had gedaan dan het nieuws in de openbaarheid brengen.

Hij slikte en liep Roger’s Heating voorbij. Gesloten.

Nog steeds geen levende ziel te bekennen op Central of in een van de zijstraten daarvan.

Mike stond stil en keek om zich heen. Zo stil. De wind leek zich niet bewust van het virus dat hij had uitgedemd in dit dorp. Aan het postkantoor wapperde loom een Amerikaanse vlag. Hij betwijfelde of er vandaag post bezorgd zou worden.

Ergens waren duizend wetenschappers op zoek naar een manier

om de code van de Raison Stam te breken. Ergens schreeuwden politici en staatshoofden om antwoorden en probeerden ze het idiote idee dat de dood voor de deur stond te overschreeuwen. Ergens vlogen er kernraketten door de lucht.

Maar hier in Niemandland, beter bekend als Finley, gesticht op 12 juli 1926, hoorde Mike alleen maar het geluid van de wind. En het enige wat hij zag, waren lege straten en een blauwe lucht met schapenwolkjes.

Plotseling bedacht hij zich dat hij een vergissing had begaan toen hij uit zijn auto was gestapt. Hij zou moeten terugrennen en weer instappen, de auto keren en weg moeten scheuren naar de protestmars in Washington, waar hij morgenochtend werd verwacht.

In plaats daarvan begon Mike de andere kant uit te rennen. Langs Dave's Autobedrijf. Lincoln Street in. Naar het einde van de straat, waar nog steeds het oude witte huis stond dat zijn vader bijna veertig jaar geleden had gekocht.

Hij liep naar de deur toe en probeerde weer op adem te komen. Geen enkel geluid, geen teken van leven. Hij zou in elk geval de televisie moeten horen, toch?

Mike rende de trap van de veranda op, rukte de hordeur open en struikelde het huis binnen.

Op de bank, met hun gezicht naar een televisie gekeerd waarvan het geluid erg zacht stond, zaten zijn moeder, zijn vader en Betsy, omringd door borden en mokken, halflege glazen en zakken goedkope chips. Ze hadden hun pyjama nog aan en hun haar zat in de war. Ze hadden hun armen over elkaar geslagen en hun gezicht hing bijna aan hun jukbeenderen, maar op het moment dat ze hem zagen, sperden ze hun ogen open. Als ze dat niet hadden gedaan, zou Mike gedacht hebben dat ze misschien al dood waren.

'Mikey?' Zijn moeder ging met een ruk naar voren zitten en weifelde, alsof ze niet zeker wist of ze wel geloofde wat haar ogen zagen. 'Mike!' Ze drukte zich omhoog van de bank en barstte in snikken uit. Ze vloog hem in de armen.

En toen besepte hij dat de mars in Washington de juiste keuze was. Een andere hoop was er niet. Ze zouden allemaal sterven.

Hij liet zijn hoofd op haar schouder zakken en begon te huilen.

Kara Hunter stuurde haar auto over het terrein van de Johns Hopkins Universiteit, haar gsm tegen haar oor geplakt. De wereld stond op het punt om in elkaar te storten en ze wist heel diep van binnen dat er iets heel belangrijks van haar afhing. Thomas had haar nodig en de wereld had Thomas nodig.

De situatie was ongeveer net zo helder als een bewolkte nacht, maar aan de horizon stond één ster en dus hield ze haar ogen gericht op dat ene lichtje.

Ze klemde de gsm tussen haar oor en haar schouder en maakte met beide handen aan het stuur een bocht. ‘Het spijt me als ik wat wanhopig klink, meneer Gains, maar als u me niet de toestemming geeft die ik nodig heb, loop ik daar met een vuurwapen naar binnen.’

‘Ik heb niet gezegd dat ik er niet voor zou zorgen,’ zei de onderminister van buitenlandse zaken. Ze zou contact moeten opnemen met de president zelf, dacht Kara, maar die was vandaag de dag niet echt gemakkelijk te bereiken. *Of* je moest natuurlijk Thomas heten. ‘Ik zei dat ik het zou proberen. Maar dit is nogal ongebruikelijk. Dr. Bancroft is misschien... Neem me niet kwalijk.’ Het werd even stil aan de andere kant van de lijn. Ze hoorde een gedempte stem.

Gains kwam weer terug en sprak gehaast. ‘Ik moet gaan.’

‘Wat is er aan de hand?’

‘Dat is geheime infor...’

‘Ik ben geheime informatie! Ik zou wel eens uw enige contact met Thomas kunnen zijn, aangenomen dat hij nog leeft! En ook met Monique, aangenomen dat *zij* nog in leven is. Zeg in vredesnaam iets tegen me!’

Hij gaf geen antwoord.

‘Dat bent u me in elk geval schuldig, minister. Dat bent u het land schuldig voor het feit dat u Thomas de eerste keer niet serieus hebt genomen.’

‘Maar het blijft wel onder ons.’ Aan zijn stem was duidelijk te ho-

ren dat het hem irriteerde dat hij haar iets moest vertellen. Maar juist hij moest toch weten dat er misschien wel een zekere logica zat in dat experiment van haar.

‘Natuurlijk.’

‘Er is zojuist een nucleaire aanval geweest,’ zei Gains.

Nucleair?

‘Om precies te zijn heeft Israël een kernraket voor de kust van Frankrijk tot ontploffing gebracht en Frankrijk heeft op dezelfde manier gereageerd. Ik heb op dit ogenblik een ICBM in de lucht. Ik moet echt gaan.’

‘Meneer, bel alstublieft dr. Bancroft.’

‘Dat heeft mijn assistent al gedaan.’

‘Dank u.’ Met een nijdig gebaar klapte ze haar mobiele telefoon dicht.

Het kon toch zo niet eindigen?! Maar Thomas had er al voor gewaarschuwd dat het virus misschien alleen maar gedeeltelijk verantwoordelijk was voor de totale vernietiging die in de Boeken der Kronieken werd beschreven. Ze hadden er zelfs over gediscussieerd dat de gebeurtenissen van de eindtijd die door de apostel Johannes waren opgeschreven, wel eens zouden kunnen worden ingeluid door het virus. Speelde Israël ook geen hoofdrol in de Openbaring aan Johannes?

Ze week uit voor een fietser, mopperde wat en drukte het gaspedaal weer in. Dr. Bancroft was haar laatste hoop. Thomas was nu al bijna drie dagen zoek en Monique was gisteren verdwenen. Ze moest erachter zien te komen of ze nog in leven waren – was het niet hier, dan misschien in de andere werkelijkheid.

Bancroft bevond zich in zijn laboratorium, dat wist ze door het telefoontje dat ze eerder had gepleegd. Ze wist ook dat de gegevens van haar broer door de regering werden beheerd. Geheim. Elke vraag over zijn eerdere proefnemingen bij dr. Bancroft zou een autorisatie vereisen van een hoge regeringsfunctionaris. Met een beetje geluk had Gains haar die in elk geval gegeven.

Kara parkeerde haar auto en rende dezelfde trappen af waarover ze een week terug samen met CIA-directeur Phil Grant had gelopen. De rolgordijnen van de kelderdeur waren naar beneden. Ze trommelde met haar knokkels op het glas.

‘Dr. Bancroft!’

De deur vloog bijna onmiddellijk open. Een slordig geklede man met wallen onder zijn vurige ogen stond voor haar. 'Ja, ik doe het,' zei hij.

'U doet het? Wat doet u dan?'

'Jou helpen. Schiet op!' De psycholoog trok haar naar binnen, leunde naar buiten voor een snelle blik de betonnen trap op, en deed de deur weer dicht. Hij haastte zich naar zijn bureau.

'Ik zit nu al een week over die gegevens van Thomas te piekeren. Ik heb tientallen collega's gebeld – begrijp me goed, niet de eerste de beste idioten – en niemand van hen heeft ooit van stille slaap hersenen gehoord.'

'Heeft de onderminister van buitenlandse zaken...'

'Ik heb net zijn assistent gesproken, ja. Wat voor idee heb je?'

'Wat bedoelt u met "stille slaap hersenen"?' vroeg ze.

'Zelf verzonnen term. Hersenen die niet dromen terwijl ze slapen, zoals die van je broer.'

'Er moet een andere verklaring voor zijn, toch? We weten dat hij droomt. Of hij is zich in elk geval bewust van een andere werkelijkheid terwijl hij slaapt.'

'Tenzij dit' – Bancroft gebaarde om zich heen – 'de droom is.' Hij knipoogde.

De wetenschapper klonk nu als Thomas. Ze waren allebei over het randje gegaan. Maar goed, wat zij nu wilde voorstellen, ging al net zo ver.

'Wat voor idee heb je?' vroeg hij nogmaals.

Ze liep naar de lederen ligstoel waar Thomas op had geslapen en keek de professor aan. De verlichting van de ruimte was gedimd. Een computerscherm wierp een zwakke gloed over zijn bureau. De hersengolfmonitor stond links van haar in de slaapstand.

'Hebt u nog steeds het bloed dat u Thomas hebt afgenomen?' vroeg Kara.

'Bloed?'

'Ja, het bloed dat u bij hem hebt afgetapt. Hebt u dat nog?'

'Dat is naar ons laboratorium gegaan voor een analyse.'

'En daarna?'

'Ik betwijfel of dat is teruggekomen.'

'Als dat zo is...'

‘Dan zou het in het laboratorium boven moeten zijn. Waarom ben je zo geïnteresseerd in zijn bloed?’

Kara haalde diep adem. ‘Door iets wat er met Monique is gebeurd. Ze is door dat bloed in Thomas’ dromen terechtgekomen. Het enige wat een verbinding geeft met die andere werkelijkheid, is bloed. Iemand's levenskracht, als het ware. Er is iets unieks met bloed, in godsdienstige zin, nietwaar? Christenen geloven dat er geen vergeving van zonden is zonder dat er bloed wordt vergoten. In die metafysische werkelijkheid die Thomas heeft gevonden, speelt bloed ook een cruciale rol. Zover ik er wijs uit kan worden, tenminste.’

‘Ga verder. Wat heeft dat met Moniques dromen te maken?’

‘Monique viel in slaap met een open wond. Ze was samen met Thomas, die ook een open wond aan zijn pols had. Ik weet dat het een beetje vreemd klinkt, maar Monique vertelde me dat ze dacht dat ze naar die ander werkelijkheid was geweest omdat haar bloed in contact was geweest met dat van hem toen ze droomde. Thomas’ bloed is in dat geval dus de poort naar zijn droomwereld.’

Bancroft hief een hand op en verzette zijn bril met ronde glazen. ‘En jij denkt dus dat...’ Hij zweeg. De conclusie was duidelijk.

‘Ik wil het gewoon proberen.’

‘Maar ze zeggen dat Thomas dood is,’ reageerde Bancroft.

‘Monique ook, zover we weten. In elk geval in deze werkelijkheid. Het probleem is dat het lot van de wereld afhankelijk is van die twee. We kunnen het ons niet permitteren dat ze dood zijn. Ik wil niet beweren dat ik precies weet waarom of hoe dit zou kunnen werken, maar het lijkt me dat we gewoon elke mogelijkheid moeten onderzoeken. En dit is het enige wat ik kan bedenken.’

‘Jij wilt dus opnieuw de omstandigheden scheppen die Monique in staat stelde over te steken,’ zei hij met een peinzende uitdrukking op zijn gezicht.

‘Onder uw toezicht. Alstublieft...’

‘Je hoeft niet te smeken.’ Zijn ogen begonnen iets te glimmen. ‘Geloof me, als ik Thomas’ hersenactiviteit niet met eigen ogen had gezien, zou ik niet zo enthousiast reageren. Trouwens, ik ben positief getest op het virus dat hij heeft voorspeld vanuit zijn dromen.’

De gewilligheid van de psycholoog verbaasde haar eigenlijk niet zo. Hij was maf genoeg om het ook zonder haar te proberen.

‘Dan hebben we dus zijn bloed nodig,’ zei ze.

Dr. Myles Bancroft was al op weg naar de deur. ‘Dan hebben we inderdaad zijn bloed nodig.’

Het kostte nog geen tien minuten om haar aan de elektrodes te koppelen die dr. Bancroft zou gebruiken om haar hersenactiviteiten te meten. Het hele testgebeuren kon haar geen zier schelen. Ze wilde alleen maar dromen met Thomas’ bloed. Het was natuurlijk een absurd idee, maar nu ze daar met al die draden aan haar hoofd lag, voelde het hele experiment verrassend logisch aan.

Bancroft maakte de band van de bloeddrukmeter los. ‘Vrij hoog. Je moet gaan slapen, weet je nog? Volgens mij heb je dat nog niet tegen je hart verteld.’

‘Geef me dan een sterker kalmerend middel.’

‘Ik wil je niet te veel geven. De pillen die je net hebt geslikt, kunnen elk moment gaan werken. Probeer je gewoon te ontspannen.’

Kara sloot haar ogen en probeerde haar gedachten leeg te maken. De raket die Frankrijk had gelanceerd, was al in Israël geland of stond op het punt dat te doen. Ze kon zich niet voorstellen op wat voor manier een nucleaire explosie in het Midden-Oosten het huidige scenario kon beïnvloeden. Volgens het nieuws was er hier en daar een opstand uitgebroken. Dat gebeurde voornamelijk in Derde Wereldlanden, maar als er niet spoedig een oplossing kwam, zou het Westen snel volgen.

Ze hadden nog tien dagen voor de Raison Stam zijn miljarden zou verslaan. De mensen die het eerst waren besmet, zouden over vijf dagen al symptomen gaan vertonen, waaronder zij en Thomas. Volgens Monique hadden ze nog maar vijf dagen om met een antivirust te komen. Misschien zes, hooguit zeven. Dat was natuurlijk allemaal giswerk, maar Monique was er vrij zeker van geweest dat het virus kon worden bestreden binnen een dag of twee, misschien drie, na de eerste symptomen.

Te veel misschien.

Vijf dagen. Voelde ze al symptomen? Ze bestudeerde haar huid. Niets. Haar gewrichten, vingers, enkels. Ze bewoog ze allemaal en

voelde nog steeds niets. Of het moest die lichte tinteling in haar ene kuit zijn.

Nee, ze verbeelde het zich vast alleen maar.

Het duizelde haar plotseling. Een symptoom? Nee, het slaapmiddel begon gewoon te werken.

‘Ik denk dat het begint te werken,’ zei ze.

‘Even wachten.’

De wetenschapper rommelde wat met een van zijn apparaten en kwam ten slotte naar haar toe. ‘Je bent moe. Licht in je hoofd?’

‘Behoorlijk.’

‘Wil je nog een plaatselijke verdoving?’

Daar had ze over nagedacht. ‘Maak het sneetje niet te groot.’ Ze wilde een wondje, zodat ze een bewijs op haar arm zou hebben als ze in die andere werkelijkheid wakker zou worden.

‘Groot genoeg om een kleine bloeding te veroorzaken,’ reageerde Bancroft.

‘Doe het nou maar gewoon.’

Bancroft maakte haar rechter onderarm nat met een watje en drukte toen voorzichtig een scalpel tegen haar huid. Er schoot een scherpe pijn door haar arm en ze kromp ineen.

‘Rustig maar,’ zei hij. ‘Klaar.’

Hij pakte een injectienaald met een beetje van Thomas’ bloed. Hij gebruikte zo weinig mogelijk, maar het was bijna de helft van wat er over was van eerdere onderzoeken.

‘Het zou gemakkelijker zijn geweest om het te injecteren,’ merkte hij op.

‘We weten niet of het op die manier zou werken. Doe het maar gewoon zoals het bij Monique heeft gewerkt. We hebben geen tijd om te gaan lopen experimenteren.’

Hij liet de injectiespuit zakken en liet een paar druppels van Thomas’ bloed op haar arm vallen. Het vermengde zich met een klein bubbeltje van haar eigen bloed. De wetenschapper smeerde de twee door elkaar met zijn gehandschoende vinger. Ze starden allebei lang naar de vermengde rode streep.

En toen keken ze elkaar aan. Er stroomde zachte popmuziek uit de plafondspeakers – een instrumentale versie van ‘Dancing Queen’ van Abba. Hij draaide het licht nog iets lager.

‘Ik hoop dat het werkt,’ zei ze.

‘Ga maar slapen.’

Kara sloot nogmaals haar ogen.

‘Moet ik je wakker maken?’

Thomas had altijd beweerd dat een uur slaap een jaar in een droom kon zijn. Door hier in slaap te vallen zou ze terechtkomen in zijn wereld. En als ze daar zou gaan dromen, zou ze hier terugkomen.

‘Maak me over een uur maar wakker,’ antwoordde ze.

Er waren twee ceremonies die de Cirkel het meest karakteriseerden: de vereniging en de voortgang. De vereniging was een huwelijksceremonie. De voortgang was een begrafenis. En beide waren feesten.

Vanavond leidde Thomas zijn stam in de voortgang, een meter of honderd van het kamp, naast de rode bron die hen naar deze plek had getrokken. De stam bestond uit zevenenzestig mannen, vrouwen en kinderen. En ze waren allemaal aanwezig om te rouwen om Elijahs dood, maar ook om feest te vieren.

Ook al had de man geen familie, ze rouwden om hem omdat hij een bron van vreugde voor hen was geweest. Wanneer hij 's avonds bij het kampvuur verhalen vertelde, was bijna altijd minstens de halve stam erbij. Elijah kreeg het voor elkaar om de kleine kinderen te laten gieren van het lachen, terwijl hij de oudere luisteraars boeide met verhalen over mysteries en intriges. Alleen Tanis had ooit zulke briljante verhalen verteld, daar waren ze het allemaal over eens. En dat was voordat Tanis lang geleden de brug was overgestoken.

Maar er waren nog meer goede dingen over Elijah te vertellen dan zijn verhalen. Zijn liefde voor kinderen bijvoorbeeld. Of het feit dat hij enorm gefascineerd was door de dingen die Elyon deed. Zijn troostende woorden in tijden dat de vervolging door de Horde hen allemaal teveel werd.

Maar ze vierden ook feest om het heengaan van Elijah, zoals ze dat bij iedereen zouden doen. Elijah had het nu veel beter. Hij was bij Justin. Niemand van hen wist eigenlijk wat mensen zoals Rachelle en Elijah precies bij Justin aan het doen waren, maar bij de stam van Thomas twijfelde niemand eraan dat hun geliefden bij hun Schepper waren. En ze hadden genoeg herinneringen aan het water van het smaragdgen meer om uit te zien naar de plek waar Elijah zich nu bevond.

Ze stonden in een kring om de stapel hout en keken zwijgend naar Elijahs lichaam. Sommigen van hen hadden natte wangen van het huilen. Anderen hadden een lichte glimlach op hun gezicht. Maar al-

lemaal waren ze verzonken in hun eigen herinneringen aan de man.

Thomas wierp een blik op de stam. Dit was nu zijn familie. Elke man, vrouw en kind had een brandende toorts en stond klaar om de brandstapel op het juiste moment aan te steken. De meeste mensen gingen gekleed in dezelfde beige tunieken die ze eerder die dag hadden gescheurd, hoewel velen van hen woestijnbloemen in hun haar hadden gestoken en hun gezichten hadden geverfd met heldere kleuren die ze hadden gemaakt met kalk en water.

Samuel en Marie stonden links van hem, naast Mikil en Jamous. Ze waren het afgelopen jaar flink gegroeid en waren nu praktisch een man en een vrouw. Ze droegen allebei de muntvormige hangers die alle leden van de Cirkel droegen, meestal aan een leren veter om hun nek, maar ook als enkelbanden of armbanden, zoals Samuel en Marie nu.

Johan en William hadden zich ook bij de stam gevoegd, voor de raadsvergadering morgen, en stonden nu aan Thomas' rechterzijde.

Buiten de Cirkel glinsterde het donkere water van de rode bron door het licht van de toortsen. Een stuk of honderd fruit- en palm-bomen rezen op rond de oase. Voor de avond voorbij was, zouden ze feestvieren met het fruit en dansen door de kracht ervan, maar nu namen ze de tijd om te rouwen.

Thomas en zijn kleine groep hadden de eerste van de zevenentwintig rode bronnen die werden omringd door wat bomen, gevonden op de plek die Justin had gezegd. In een periode van dertien maanden had de Cirkel bijna duizend Scabs het rode water in geleid, waar ze uit eigen wil verdronken en nieuw leven vonden. Duizend stuks. Een minuscuul aantal, vergeleken met de twee miljoen Scabs die nu in het belangrijkste bos woonden. Toen Qurong zich bewust werd van de groeiende beweging, had hij een campagne georganiseerd om de Cirkel uit te roeien. Ze waren nomaden geworden, kampeerden in canvas tenten in de buurt van de rode bronnen, als dat mogelijk was, en waren op de vlucht wanneer dat niet mogelijk was.

Johan had hun geleerd hoe ze in de woestijn moesten overleven; hoe ze woestijngraan moesten planten, hoe ze draden konden maken van de stengels om tunieken te weven. Alles wat ze maakten en aten deed op een griezelige manier denken aan de Horde, hoewel het duidelijk werd gekleurd en gekruid naar de smaak van de Bosbewo-

ners. Ze aten fruit bij hun brood en fleurden hun tenten op met wilde bloemen.

Thomas dacht weer aan het lichaam van Elijah dat op het hout lag. Uiteindelijk zouden ze allemaal sterven. Dat was een zekerheid die alle levende wezens hadden. Maar na hun dood zouden ze allemaal een leven vinden dat ze zich hier nauwelijks konden voorstellen. In zekere zin benijdde hij de oude man.

Thomas hief zijn toorts hoog op. De anderen volgden zijn voorbeeld.

‘Wij zijn geboren uit water en geest!’ riep hij uit.

‘Uit water en geest!’ zei de stam hem na. Er leek een nieuwe energie door de donkere lucht te stromen.

‘We verbranden dit lichaam uit minachting voor de dood. Die heeft geen macht meer over ons. Hoewel het vlees sterft, blijft de geest in leven. We zijn geboren uit water en geest!’

Een gedempte echo van zijn woorden zweefde de kring rond.

‘Of we nu ons einde vinden door het zwaard of door ouderdom of door wat dan ook, we blijven leven en gaan alleen maar over van deze wereld naar de volgende. En om die reden vieren we vanavond de voortgang van Elijah. Hij is nu waar we allemaal graag willen zijn!’

Het enthousiasme was nu voelbaar. Ze hadden afscheid genomen. Nu was het tijd om hun overwinning over de dood te vieren.

Thomas wierp een blik op Samuel en Marie, die hem allebei aanstaarden. Hun eigen moeder, zijn vrouw, Rachele, was dertien maanden geleden gedood. Ze hadden om haar heengaan meer gerouwd dan de meesten, voornamelijk omdat ze het toen minder goed begrepen dan nu.

Hij knipoogde naar zijn kinderen en bewoog toen zijn toorts heen en weer. ‘Op het leven met Justin!’

Hij stapte op de brandstapel af en stak zijn toorts tussen het hout. De rest ging ook op de brandstapel af. Degenen die er het dichtst bij hadden gestaan, staken hun toortsen erin. De rest gooide ze.

Met een plotseling *woesj* verzwolg het vuur Elijahs lichaam.

Onmiddellijk rolden er zware tromslagen over het water. Als teken van overwinning klonken er juichende stemmen op en werden er armen in de lucht gestoken. Zonder het geloof in wat hen allemaal stond te wachten, was alle andere hoop ijdel.

Elijah was naar huis gehaald, naar de Grote Romance. Vanavond was hij de bruid en had zijn bruidegom, Justin, die ook Elyon was, hem mee teruggenomen naar het meer van de oneindige wateren. En verder.

Het zou een leugen zijn als beweerd zou worden dat er niet een klein beetje afgunst was onder de stamleden. Thomas lachte toen het feest zijn eigen leven ging leiden. Hij bekeek de Cirkel en zijn hart zwol van trots. En toen stapte hij bij het vuur vandaan en sloeg hij zijn armen over elkaar. Hij keek naar de donkere lucht, waar de silhouetten van de kliffen afstaken tegen de sterrenhemel.

‘Zie je, Justin? We vieren onze voortgang met hetzelfde enthousiasme dat je ons hebt laten zien na die van jou.’

Een beeld vulde zijn gedachten: Justin die de dag na zijn verdrinking dood naar hen toe kwam rijden en voor hen stopte, zijn ogen schitterend van opwinding. Hij was naar ieder van hen toe gerend en had hun handen gegrepen. Hij had hen die dag de Cirkel genoemd.

Dat was ook de dag geweest dat Rachele door de Horde was gedood.

‘Ik hoop dat je gelijk had dat we ons hier moesten vestigen,’ zei een zachte stem bij zijn schouder.

Hij keek Johan aan, die nu ook naar de kliffen stond te staren.

‘Als de Horde in de buurt is, hebben ze het vuur al gezien,’ zei Johan.

Thomas greep hem bij zijn schouder. ‘Je maakt je te veel zorgen, beste vriend. Hebben we ons ooit door de angst voor een paar Scabs laten afhouden van de viering van onze heilige liefde? En we hebben trouwens helemaal geen waarschuwing gehad van onze uitkijk.’

‘Maar we hebben gehoord dat Woref zijn zoektocht heeft geïntensiveerd. Ik ken die man. Hij weet van geen ophouden.’

‘Zo is het ook met onze liefde voor Justin. En ik ben het zat om op de vlucht te zijn.’

Johan reageerde niet. ‘Vergaderen we wanneer de zon opkomt?’

‘Als de Horde ons ondertussen niet de woestijn heeft ingejaagd.’ Thomas grinnikte. ‘Wanneer de zon opkomt.’

‘Je maakt er nu een geintje van, maar het zal spoedig genoeg werkelijkheid worden,’ reageerde Johan. Hij gaf een knikje met zijn hoofd en keerde terug naar het feest.

De volgende ochtend vroeg zaten ze peinzend op de platte rotsen. Thomas, Suzan en Jeremiah zaten in elk geval te peinzen en voornamelijk in stilte. De andere leden van de raad – Johan, William en Ronin – zaten misschien ook wel te peinzen, maar dan maakten ze daar wel een hoop geluid bij.

‘Nooit!’ zei Ronin. ‘Ik zal je vertellen dat als Justin er vandaag bij zou zijn, in dit ravijn, hij je meteen terecht zou wijzen. Hij heeft altijd volgehouden dat we zouden worden gehaat! En nu stel jij voor dat we alles op alles moeten zetten om ons met de Horde te verzoenen? Maar waarom dan?’

‘Hoe kunnen we de Horde beïnvloeden als ze ons haten?’ wilde Johan daarop weten. ‘Ja, laat ze ons geloof maar haten. Daar zul je mij niet over horen. Maar betekent dat dan ook dat we ons zo moeten opstellen dat ze walgen van elke albino die ze zien?’

De Horde noemde hen albino’s, omdat hun huid niet schilferig en grijs was zoals die van een Scab. Nogal ironisch, omdat ze allemaal donkerder waren dan de Horde. En het was ook nog eens zo dat bijna de helft van de Cirkel, inclusief Suzan, een licht- of donkerbruine huid had. Zij werden benijd door de albino’s met lichtere huid, omdat hun donkere huidskleur hen nog duidelijker onderscheidde van de witte Horde. Sommige leden van de Cirkel maakten er zelfs een gewoonte van om hun huid voor de ceremonies bruin te verven. Ze droegen allemaal het predikaat albino met trots. Het betekende dat ze anders waren en ze wilden niets liever dan anders zijn dan de Horde.

Ronin ijsbeerde over het zand en zijn gezicht was rood, ondanks dat het koel was. ‘Je legt me bepaalde woorden in mijn mond. Ik heb nooit gezegd dat we ervoor moeten zorgen dat de Horde zich aan ons ergert. Maar Justin was nooit voor een status quo. Als de Horde de cultuur bepaalde, was Justin de tegencultuur. Als we dat niet meer voor ogen houden, houden we op te zijn wie we zijn.’

‘Je luistert niet, Ronin.’ Johan zuchtte van frustratie. ‘De eerste zes maanden heeft Qurong ons met rust gelaten. Hij had het te druk met bomen kappen om zijn nieuwe stad te bouwen. Maar nu staan de bakens anders. Die nieuwe campagne die door Woref wordt geleid, is niet alleen maar een tijdelijke trend. Ik ken Qurong! En erger, ik ken

Woref. Die oude python was ooit onder mijn bevel hoofd van de veiligheidsdienst. Op dit moment zit hij ongetwijfeld achter ons aan. En hij houdt niet op voor we allemaal dood zijn. Denk je dat Justin van plan is ons de dood in te jagen?’

‘Is dat dan niet de reden dat we de rode bronnen in gaan?’ vroeg Ronin. ‘Om te sterven?’ Hij greep de hanger die om zijn nek hing en stak die naar voren. ‘Vertelt dit teken niet dat we dood zijn voor deze wereld?’

Het medaillon in zijn hand was gemaakt van het groene jade dat gevonden werd in de ravijnen ten noorden van het Zuidelijke Bos. Vakmensen hadden het medaillon ingelegd met zwarte leisteek om het binnendringen van het kwaad in het gekleurde bos te verbeelden. En in de zwarte cirkel waren twee gekruiste veters rood leer bevestigd, die Justins offer in het rode water symboliseerden. En ten slotte was er een witte marmeren cirkel bevestigd op het punt waar de twee leren veters elkaar kruisten.

‘In de bronnen vinden we het leven en niet de dood,’ zei Johan. ‘Maar zelfs op dat punt zouden we eens kunnen nadenken over een wijziging van onze strategie.’

Thomas keek naar de jongere broer van zijn vrouw. Dit was niet meer de jongen die ooit in zijn onschuld door de heuvels had gerend. Dit was de man die ooit de naam Martyn had aangenomen en een machtige leider van de Horde was geweest en gewend was zijn zin te krijgen. Johan was nu weliswaar geen Martyn meer, maar hij was nog steeds koppig en hij hield voet bij stuk.

‘Je mag van mij denken wat je wilt over wat Justin wel of niet zou hebben gewild,’ zei Johan, ‘maar vergeet niet dat ook ik met hem heb opgetrokken.’

Er flikkerde iets in Ronins ogen en heel even dacht Thomas dat Ronin hem eraan zou herinneren dat hij niet alleen met hem had opgetrokken, maar hem ook had verraden. De leiding had gehad over zijn verdrinkingsdood. Hem had vermoord.

Maar Ronin klemde zijn kaken op elkaar en hield zijn mond.

‘Ik heb genoeg fouten gemaakt,’ zei Johan, die de flikkering ook had opgemerkt. ‘Maar ik denk dat hij me dat heeft vergeven. En ik denk niet dat wat ik nu voorstel, nog zo’n fout is. Denk in elk geval alsjeblieft even na over wat ik heb gezegd.’

‘Wat heb je precies gezegd?’ vroeg Thomas. ‘Gewoon even zo helder mogelijk.’

Johan staarde hem aan. ‘Wat ik zeg, is dat we het voor de vijanden van Elyon gemakkelijker moeten maken om hem te vinden.’

‘Ja, maar hoe dan?’ wilde Ronin weten. ‘Wil je beweren dat het verdrinken te moeilijk is? Dat was Justins manier!’

‘Heb ik gezegd dat verdrinken te moeilijk is?’ Johan staarde Ronin kwaad aan, maar sloot toen zijn ogen en stak een hand op. ‘Vergeef me.’ Ogen weer open. ‘Wat ik wil zeggen, is dat ik de Horde beter ken dan wie dan ook hier. Ik kende hun weerzin en hun passies.’ Hij keek naar Jeremiah, alsof hij steun uit die hoek verwachtte. De oude man wendde zijn blik af. ‘Als we hen in de armen willen sluiten – liefhebben zoals Justin dat deed – moeten we hen de mogelijkheid geven om zich met ons te identificeren. We moeten wat toleranter zijn in verband met hun gewoontes. We moeten nadenken over methodes die acceptabeler voor hen zijn.’

‘Zoals?’ wilde Thomas weten.

‘Zoals de Cirkel openen voor Scabs die niet zijn verdronken.’

‘Ze zullen nooit zijn zoals wij zonder te zijn verdronken. Ze kunnen ons fruit zelfs niet eten zonder over hun nek te gaan.’

Thomas had het over het fruit dat om de rode bronnen groeide. Hoewel het rode water zoet was, had het geen genezende werking. Maar het fruit dat om de bronnen groeide wel en sommige vruchten leken zelfs wel wat op het fruit uit het gekleurde bos. Sommige vruchten konden genezen en anderen gaven je veel meer energie dan gewoon fruit. Sommige soorten vulden je met een overweldigend gevoel van liefde en vreugde. Dat soort noemden ze woromo en het was al snel het waardevolste fruit geworden. Voor Scabs die nog niet de rode bronnen in waren gegaan, smaakte de vrucht nogal bitter.

‘Ze vinden ons fruit inderdaad niet te eten,’ zei Johan. ‘En ze kunnen niet zijn zoals wij – dat wil ik juist duidelijk maken. Als zij niet zoals wij kunnen zijn, moeten we er eens over gaan nadenken of wij niet meer zoals zij moeten zijn.’

Thomas wist niet zeker of hij het wel goed had gehoord. Johan bedoelde toch niet dat de Cirkel moest ingaan tegen wat Justin had bevolen? Waarschijnlijk bedoelde hij toch iets anders dan wat hij nu suggereerde.

‘Ik weet dat het vreemd klinkt,’ vervolgde Johan, ‘maar denk eens na over de mogelijkheden. Als we meer op hen zouden lijken, meer als hen zouden ruiken, ons als hen zouden kleden, onze verschillen niet zo zouden tentoonspreiden, zouden ze wel eens wat meer bereid kunnen zijn om ons te tolereren. Misschien zelfs wel onder ons te leven. We zouden ze dan langzaamaan bekend kunnen maken met Justins leer en hen voor hem winnen.’

‘En hoe zit het dan met het verdrinken?’ vroeg Ronin.

Johan aarzelde en gaf toen antwoord zonder de man aan te kijken. ‘Misschien dat als ze in principe Justin volgen, hij het helemaal niet nodig vindt dat ze echt verdrinken.’ Hij keek Ronin aan. ‘Liefde is tenslotte een zaak van het hart en niet van het vlees. Waarom zou iemand Justin niet kunnen volgen terwijl ze blijven wie ze zijn?’

Thomas voelde het bloed in zijn aderen stollen. Niet omdat het voorstel zo absurd was, maar omdat het eigenlijk zo ongelofelijk logisch was. Je zou denken dat juist Johan stevig zou vasthouden aan de leer van het verdrinken, omdat hij uit de Horde afkomstig was. Maar Johan had Thomas dit idee al eens eerder voorgehouden en zijn idee kwam voort uit zijn liefde voor de Horde.

Het overleven van de duizend volgelingen van Justin hing af van het vermogen om stante pede op de vlucht te slaan voor de Horde. Maar de kleine nomadische gemeenschappen waren het zat om steeds maar weer voor hun leven te vluchten. En daarom zouden sommigen dit idee van Johan onmiddellijk omarmen, daar twijfelde Thomas geen moment aan.

Ronin spuugde naast hem op de grond, pakte zijn leren tas en begon weg te lopen. ‘Hier wil ik geen deel aan hebben. De Justin die ik kende, zou zo’n godslasterlijk idee nooit door de vingers zien. Hij zei dat ze ons zouden haten! Ben je soms doof? Ons *haten*.’

‘Ga dan naar Justin en vraag hem wat we moeten doen,’ reageerde Johan. ‘Alsjeblieft, Ronin. Ik wil je niet beledigen. Ik probeer gewoon zelf de dingen op een rijtje te krijgen.’

William deed een stap naar voren en trok voor de eerste keer zijn mond open. ‘Ik weet een andere manier.’

Ze keken hem allemaal aan, inclusief Ronin, die bleef staan.

‘Johan heeft gelijk. We hebben echt een probleem. Maar in plaats van ons aan te passen aan de Horde, stel ik voor dat we Justin volgen

door ons te verwijderen van de Horde, zoals hij ons zelf heeft gezegd. Ik zou mijn stam graag diep de woestijn in leiden.'

Dit was niet de eerste keer dat William voorstelde om de woestijn in te vluchten, maar hij had dat nooit formeel aangekaart.

'En hoe wil je dan Justins opdracht vervullen om hen naar de verdrinking te leiden wanneer je diep in de woestijn zit?' zei Ronin uitdagend.

'Dat kunnen anderen doen. Maar denk eens aan de vrouwen en de kinderen. Die moeten we toch beschermen?'

'Justin zal ons beschermen als hij dat wil,' antwoordde Ronin.

Thomas wierp een blik op Johan en toen keek hij weer naar William. De eerste diepe scheuren in de Cirkel begonnen al zichtbaar te worden. Ze hadden ruim een jaar Ronins interpretatie van Justins leer gevolgd, zoals Justin hen bevolen had, maar nu zou het eropaan komen.

Wat had Justin tegen hen gezegd toen hij die cirkel om hen heen in het zand trok?

Verbreek de Cirkel nooit.

Ronin staarde hen allemaal woest aan. 'Wat is hier aan de hand? Zijn we alweer vergeten waarom we hier samengekomen zijn? Waarom onze huid anders is? Vergeten we de Grote Romance tussen Elyon en zijn volk? En dat we zijn bruid zijn?'

'Zijn bruid? Dat is meer een metafoor,' reageerde William. 'En hoe dan ook, de Horde is dat niet. Ik stel dus voor om de bruid ver de woestijn in te brengen, om haar te beschermen tegen de vijand.'

'Wij zijn zijn bruid en iedereen die ons volgt vanuit de Horde zal ook zijn bruid zijn,' zei Ronin. 'Hoe zal de Horde ooit Elyons roepstem horen als die niet uit onze mond komt?'

'Elyon heeft onze mond niet nodig!' wierp William tegen. 'Denk je nu echt dat de Schepper van jou afhankelijk is?'

'Praat een beetje zachter, anders wordt het halve kamp wakker,' zei Thomas terwijl hij opstond. Hij wierp een blik op Suzan en Jeremiah, die nog niets hadden gezegd. 'Dit gaat de verkeerde kant op.'

Niemand was het met hem oneens.

'Ronin, lees dat gedeelte nog eens voor, over dat ze ons zullen haten.'

Ronin deed een greep in zijn tas en haalde het Boek der Kronieken eruit dat Justin hun had gegeven voor hij vertrok. Ze kenden het on-

dertussen allemaal behoorlijk goed, maar de leer die erin stond, was bij tijd en wijle moeilijk te begrijpen.

Ronin pelde voorzichtig de doek eraf en sloeg het boek open. *De Kronieken, Opgetekend door Zijn Geliefden*. Hij bladerde door pagina's met ezelsoren en vond de passage. 'Hier is het. Luister.' Hij ging zachter praten en zijn stem kreeg een sombere klank. 'Wanneer de wereld je haat, bedenk dan dat ze mij eerder haatte dan jullie. Als jullie bij de wereld zouden horen, zou ze jullie hebben liefgehad als iets van haarzelf, maar jullie horen niet bij haar, want ik heb jullie uit de wereld weggeroepen. Daarom haat ze jullie.'

'Sommige dingen veranderen met de tijd,' reageerde Johan.

'Er is niets veranderd!' zei Ronin, die het boek weer dichtdeed. 'Justin volgen mag dan eenvoudig zijn, maar de beslissing nemen is dat nooit. Zet je vraagtekens bij wat hij ons heeft geleerd?'

'Rustig aan,' zei Thomas. 'Alsjeblieft! Dit soort verdeeldheid zal ons vernietigen. We moeten vasthouden aan de dingen die we zeker weten.'

Hij keek weer naar Jeremiah. 'We hebben een geheugensteuntje nodig.'

'De dingen die we zeker weten?'

'Die we absoluut zeker weten.'

De oudere man deed Thomas aan Elijah denken. Hij streek over zijn lange lichtgrijze baard en schraapte zijn keel.

'Dat Justin Elyon is. Dat Elyon volgens het Boek der Kronieken vader, zoon en geest is. Dat Justin ons een weg terug naar het gekleurde bos heeft gegeven via de rode bronnen. En dat Justin spoedig terug zal komen voor zijn bruid.'

Nu trok Suzan haar mond open. 'En dat het meeste van wat we weten over wie Justin in werkelijkheid is, we door middel van metaforen uit het boek halen. Hij is het licht, de wijnstok, het water dat leven geeft.' Ze gebaarde naar het Boek der Kronieken in Ronins hand. 'Zijn geest is de wind; hij is het brood van het leven, de herder die ons alleen zou laten ten behoeve van één iemand.'

'Allemaal waar,' zei Thomas. 'En wanneer het Boek ons duidelijk maakt dat we zijn bloed moeten drinken, betekent dat dat we zijn dood in de armen moeten sluiten. Dus hoe zouden we ons kunnen verbergen door diep de woestijn in te trekken of door as en zwavel op onze huid te smeren?'

‘Hij heeft ons ook verteld om naar het Zuidelijke Bos te vluchten,’ zei William. ‘Als het waar is wat je zegt, waarom heeft hij ons dan niet verteld dat we terug naar de Horde moeten? Misschien omdat de bruid de verantwoordelijkheid heeft gekregen om in leven te blijven.’

Daar zei hij wat. Die tweeslachtigheid deed hem denken aan de godsdienst die Thomas zich vaag herinnerde van zijn dromen.

‘Ik ben van plan vandaag te vertrekken en honderd mensen mee te nemen, diep de woestijn in,’ kondigde William aan. ‘Johan heeft gelijk. Het is een kwestie van tijd voor Woref ons te pakken krijgt. Als je genade van hem verwacht, zit je er goed naast. Hij zou ons allemaal vermoorden om ons niet helemaal naar de stad terug te hoeven brengen.’

Thomas keek door de kloof, in de richting van een kleine enclave, waar de stam langzaam wakker werd. Een kleine jongen zat neergehurkt in het zand bij de ingang en zat met zijn vinger iets te tekenen. Er dreef rook langs van een vuur. Ze waren bezig met pannenkoeken bakken voor het ontbijt. De opstijgende rook werd neergeslagen door een constante bries en daarna verwaaide het genoeg om niet zichtbaar meer te zijn wanneer het boven het ravijn uitkwam. Er steeg nog steeds een dun sliertje rook op van de brandstapel achter de grote rotsblokken op een meter of honderd van het kamp.

Thomas haalde diep adem, wierp een blik op de stapel grote rotsblokken aan zijn rechterkant en stond op het punt William te vertellen dat hij zijn mensen dan maar naar de woestijn moest brengen, toen een man om het grootste rotsblok heen stapte.

Thomas’ eerste gedachte was dat hij hallucineerde. Dat hij droomde, zoals hij dat had gedaan voor de dromen waren verdwenen. Dit was geen gewone man die daar voor hem stond en hem doorboorde met zijn groene ogen.

Dit was...

Justin?

Thomas knipperde met zijn ogen om zijn beeld helder te krijgen.

Hij wist niet hoe hij het had. Justin was er nog steeds, in drie volledige dimensies, net zo echt als wie dan ook.

‘Hallo, Thomas.’

Justins vriendelijke ogen schitterden, niet door gereflecteerd licht, maar door hun eigen helderheid. Thomas bedacht dat hij op zijn knieën zou moeten vallen. Het verbaasde hem dat de anderen dat nog niet

hadden gedaan. Ze waren net als hij even versteend door Justins plotselinge verschijning.

‘Ik heb op je gelet, mijn vriend. En wat ik zie, vervult me met trots.’

Thomas deed zijn mond open, maar er kwam niets uit.

‘Ik heb mijn gedachten met je gedeeld,’ zei Justin. ‘Ik heb mijn lichaam voor je gegeven.’ Er verscheen een brede grijns op zijn gezicht en hij sprak elk woord duidelijk uit. ‘En nu zal ik je mijn hart tonen,’ zei hij. ‘Ik zal je mijn liefde tonen.’

Thomas voelde hoe elk woord zijn borst raakte, alsof het zachte objecten waren die door de lucht werden geslingerd en hem een voor een raakten. Nu zal ik je mijn hart tonen. Mijn liefde.

Thomas keek naar de anderen. Ze staarden hem aan en begrepen het duidelijk niet. Ze moesten hem toch hebben gezien! Ze hadden het toch in elk geval gehoord.

‘Dit is voor jou, Thomas,’ zei Justin. ‘Alleen voor jou.’

Thomas keek weer naar...

Justin was verdwenen!

De morgenlucht voelde gewoon zwaar aan.

‘Thomas!’

Thomas draaide zich op tijd om naar het kamp om Mikil om de klif heen te zien rennen. Ze stopte abrupt en staarde hem met lijkbleek gezicht aan.

‘Wat is er?’ vroeg hij afwezig, zijn gedachten nog steeds bij Justin.

‘Ik... ik denk dat ik iets over Kara weet,’ zei ze.

‘Kara? Wie is Kara?’

Maar zo gauw hij dat vroeg, wist hij het weer. Zijn zus. Uit de kronieken.